

A *New York Times* BESTSELLERSZERZŐJE

JULIA QUINN

A woman with long dark hair, wearing a white, lace-trimmed, off-the-shoulder dress and a pearl necklace, stands on a beach looking out at a sunset over the ocean. The sky is a mix of purple, pink, and orange, with a few birds flying in the distance.

ARANYLÓBB A NAPNÁL

A LYNDON NŐVÉREK-SOROZAT MÁSODIK RÉSZE

GABO

Első fejezet

KENT, ANGLIA
1817 OKTÓBERE

Eleanor Lyndon csak a saját dolgával törődött, amikor Charles Wycombe, Billington grófja szó szerint az életébe pottyant.

A lány séta közben vidáman dudorászott, és azzal foglalta el magát, hogy igyekezett megbecsülni, mekkora éves kamatot hoz neki a Kelet-Nyugat Cukorgyár (amelynek számos részvénye az ő tulajdonában volt), amikor legnagyobb meglepetésére az égből egy férfi zuhant a lába elé, pontosabban a lábára.

Hamarosan persze kiderült, hogy az illető nem az égből, hanem egy óriási tölgyfáról pottyant a földre. Ellie, aki az utóbbi évben határozottan unalmasnak érezte az életét, szinte sajnálta, hogy a férfi nem az égből érkezett. Az sokkal izgalmasabb lett volna, mint egy egyszerű fa.

A lány kihúzta bal lábfejét a férfi válla alól, bokája fölé emelte a szoknyáját, nehogy összekoszolódjon, és leuggolt.

– Uram! – kezdte. – Jól van?

A férfi csak annyit felelt:

– Aú!

– Jaj, nekem – sóhajtotta a lány. – Csak nem tört csontja?

Nem érkezett felelet, csak egy mély sóhajtás. Ellie hátrahőkölt, amikor orrát megcsapta a szag.

– Egek ura! – motyogta. – Maga úgy bűzlik, mintha megivott volna egy egész borospincét.

– Whiskyt – válaszolta a férfi. Kissé nehezen forgott a nyelve. – Egy igazi urriember whiskyt iszik.

– Ennyi whiskyt biztosan nem – vágott vissza Ellie. – Ennyit csak egy részeges iszik, legyen szó bármilyen italról is.

A férfi felült – nem volt egyszerű művelet –, és megrázta a fejét, mintha csak a tudatát akarná kitisztítani.

– Pontosan! – szólt, és kezével a levegőben hadonászott, de aztán felszisszent, mert elszédült. – Kicsit részeg vagyok, sajnós.

Ellie úgy döntött, nem fecsérelné több szót erre a témára.

– Biztos benne, hogy nem sérült meg?

A férfi megvakarta vörösésbarna üstökét, és pislogott.

– Pokolian hasogat a fejem.

– Gyanítom, erről nem csak az esés tehet.

A férfi megpróbált felállni, de megszédült, és visszaült a földre.

– Éles a nyelve, kisasszony.

– Tudom – felelte a lány, és erőltetetten mosolygott. – Ezért is vagyok vénkisasszony. Nos, nem tudom ellátni a sérüléseit, ha nem tudom, hol sérült meg.

– És milyen gyakorlatias! – motyogta a férfi. – És mitől olyan bizonyos benne, hogy megsérültem... ööö... megsérültem?

Ellie felnézett a fára. A legközelebbi ág, amely elbírhatta a férfi súlyát, jó öt méter magasan nőtt.

– El sem tudom képzelni, hogyan kerülhette volna el a sérülést ekkora esés után.

A férfi csak legyintett, és újból megpróbált felállni.

– Nos, igen, a Wycombe-ok szívós népek. Több kell nekünk egy sérüléshez, mint egy ilyen... Édes Jézus, kegyelmezz! – üvöltötte.

Ellie mindent megtett, nehogy önelégültnek hangozzon, amikor így szólt:

– Fáj valamije? Zúzódás? Netán ficam?

A férfi összeszűkítette barna szemét, és a fa törzsébe kapaszkodott, nehogy felboruljon.

– Maga kegyetlen, szívtelen nőszemély, Miss Hogyishívják, amiért ilyen örömet leli a szenvedésemben.

Ellie köhögött, hogy el ne nevesse magát.

– Mr. Akárki, kénytelen leszek tiltakozni. Hadd mutassak rá, hogy én el akartam látni a sérüléseit, de maga váltig állította, hogy nem sérült meg.

A férfi olyan komor képet vágott, mint egy duzzogó kisfiú, és leült a földre.

– Lord Akárki vagyok – motyogta.

– Jól van, mylord – bólintott Ellie, és remélte, nem haragította magára túlságosan. Egy brit főnemes ugyanis sokkal nagyobb hatalommal rendelkezett, mint egy lelkész lánya, és ha a férfi úgy akarta volna, nagyon megnehezíthette volna Ellie életét. A lány lemondott arról, hogy tiszta ruhában menjen haza, és leült a férfi mellé a földre.

– Melyik bokája fáj, mylord?

A kérdezett a jobbára mutatott, és eltorzult az arca, amikor a lány a kezébe vette a sérült végtagot. Ellie néhány pillanatig vizsgálta, aztán felnézett, és a lehető legudvariasabb hangon így szólt:

– Le kell vennem a csizmáját, mylord. Megengedi nekem?

– Jobban tetszett, amíg tüzet okádott – jegyezte meg a lord.

Ellie önmagának is jobban tetszett úgy, ezért elmosolyodott.

– Van egy kése?

A férfi felhorkantott.

– Csak nem gondolja komolyan, hogy fegyvert adok a kezébe?

– Jól van. Akkor egyszerűen lehúszom a csizmáját.
– A lány félrehajtotta a fejét, és úgy tett, mintha komolyan gondolkodóba esett volna. – Lehet, hogy kicsit fájni fog, amikor megakad a csúnyán bedagadt bokájánál, de, ahogy ön is rámutatott, szívós családból származik, és egyébként is, egy férfinak el kell viselnie egy kis fájdalmat.

– Mi az ördögről beszél maga?

Ellie lassan húzta a csizmát. Nem erősen, hiszen képtelen lett volna olyan kegyetlenségre. Csak annyira cibálta meg, hogy bebizonyítsa, a csizma bizony nem fog úgy lejönni a lord lábáról, mint egyébkor. Visszafojtotta a lélegzetét.

A férfi felkiáltott, mire Ellie rögtön megbánta, hogy meg akarta leckéztetni, ugyanis újból betöltötte az orrát a whisky átható szaga.

– Mennyit ivott maga? – érdeklődött a lány, miközben levegő után kapkodott.

– Közel sem eleget – nyögte a férfi. – Még nem találták fel azt az italt, amely elég erős lenne ahhoz, hogy...

– Ó, eredjen már! – csattant fel Ellie. – Annyira azért nem vagyok szörnyű.

Meglepetésére a férfi nevetésben tört ki.

– Édesem – szólt olyan hangon, hogy abból mindjárt kiderült, többnyire kéjenckedéssel üti el az idejét –, maga

a legkevésbé rossz dolog, ami az utóbbi hónapokban velem történt.

Ellie tarkója furcsa módon belebizsergett a bókba. Hála az égnek, széles főkötője eltakarta pirulását, és ő ismét a sérülésre figyelhetett.

– Meggondolta már magát? Levághatom a csizmáját?

A férfi válasz helyett a lány kezébe nyomta a kését.

– Mindig tudtam, hogy nem hiába viszem magammal mindenhová a késemet. Csak azt nem tudtam, mi célból teszem, egészen máig.

A kés kissé életlennek bizonyult, úgyhogy Ellie fogcsikorgatva fűrészelte vele a csizmát. Egy pillanatra felnézett.

– Csak szóljon, ha esetleg...

– Aú!

– ...megbököm – fejezte be a mondatot a lány. – Rettentően sajnálom.

– Lenyűgöző – jelentette ki a férfi, és hangjából könnyen ki lehetett hallani az iróniát –, micsoda bánatról árulkodik a hangja.

Ellie alig tudta visszafojtani a nevetést.

– Ó, az isten szerelmére! – motyogta a férfi. – Ne vessen csak! Isten a megmondhatója, nevetséges az életem.

Ellie maga is úgy érezte, élete egyre szálnalmasabb, amióta özvegy édesapja bejelentette, hogy feleségül veszi Bellfield falujának legkotnyelesebb özvegyasszonyát, ezért együtt érzett a lorddal. El sem tudta képzelni, mi vihette arra ezt az igen jóképű, gazdag férfit, hogy a sárga földig leigya magát, de bármi volt is az ok, a lány sajnálta őt. Egy pillanatra megállt a kezében a kés, kék szemét a férfi arcára emelte, és így szólt:

– Miss Eleanor Lyndon a becsületes nevem.

A férfi meleg pillantást küldött felé.

– Köszönöm, hogy megosztotta velem ezt a fontos tudnivalót, Miss Lyndon. Nem minden nap hagyom, hogy egy idegen hölgy levágja a lábamról a csizmát.

– Velem sem minden nap fordul elő, hogy fákról potyogó férfiak borítanak fel. Idegen férfiak, ráadásul – tette hozzá a lány.

– Nos, igen, illő volna bemutatkoznom. – A lord félrehajtotta a fejét, és ez a gesztus is elárulta, hogy erősen ittas. – Charles Wycombe, szolgálatára, Miss Lyndon. Billington grófja. – Majd az orra alatt azt motyogta: – De mire megyek vele?

Ellie pislogás nélkül bámulta őt. Billington? Hiszen ő a megye egyik legjobb partija! Olyan jó, hogy még a lány is hallott róla, pedig ő aztán nem számít jó partinak. A rossz nyelvek szerint Billington megátalkodott kéjenc. Falusi összejöveteleken szoktak róla suttogni, noha Ellie, aki hajdon volt, általában lemaradt a legszaftosabb pletykákról. Annyit mindenesetre gyanított, hogy a férfi hírneve igen rossz lehet, ha Ellie jelenlétében senki meg sem meri említeni, miket művel.

Ellie arról is hallott, hogy a gróf hihetetlenül gazdag, még gazdagabb, mint az ő nővérenek, Victoriának újdonsült férje, Macclesfield grófja. A lány persze nem vett volna mérget arra, hogy ez igaz, mivel nem látta a saját szemével Billington pénzügyi kimutatásait, márpedig sosem szokott pénzügyi kérdésekben bizonyíték nélkül spekulálni. Azt azonban tudta, hogy az ősi Billington-birtok hatalmas.

És jó harminc kilométernyire van találkozásuk színhelyétől.

– Mit keres maga Bellfieldben? – szaladt ki a száján.

– Csak bejártam gyermekkorom helyszíneit.

Ellie a fejük fölött húzódó ágakra mutatott.

– Ez a kedvenc fája?

– Macclesfielddel számtalanszor felmáztunk rá.

Ellie végzett a munkával, és letette a kést.

– Roberttel? – kérdezte.

Charles gyanakodó és kissé aggodalmas pillantást vetett rá.

– Maga tegező viszonyban van vele? Nemrég nősült meg.

– Igen, a nővéremet vette feleségül.

– Milyen kicsi a világ! – mormogta a gróf. – Részemről a szerencse, hogy megismerhetem önt.

– Ne siesse el, lehet, hogy rögvest meggondolja magát – jegyezte meg a lány. Óvatosan kihúzta a csizmából a férfi dagadt bokáját.

Charles fájdalmas tekintettel nézte szétroncsolt csizmáját.

– Nos, a bokám fontosabb – jelentette ki szomorúan, de egyáltalán nem hangzott meggyőzően.

Ellie megböködte a bokát.

– Azt hiszem, nem tört csontja, de csúnyán kifecamította.

– Úgy látom, ön ért az ilyesmihez.

– Sokszor segíték sérült állatokon – vont a szemöldökét a lány. – Kutyaikon, macskákon, madarakon...

– Férfiakon – vetette közbe a férfi.

– Nem – felelte szemtelenül a lány. – Maga az első. De nem hinném, hogy sokban különbözne egy kutyától.

– Kilátszik a tépőfoga, Miss Lyndon.

– Valóban? – kérdezte a lány, és megérintette az arcát. – Máskor majd visszahúzom.

Charles nevetésben tört ki.

– Ön, Miss Lyndon, igazi kincs.

– Én is mindig ezt mondom – vont vállat a lány, és gonoszul mosolygott –, de senki sem hisz nekem. Nos, sajnos néhány napig bottal kell majd járnia. Talán egy hétig is. Van botja?

– Mármint itt?

– Otthon, de... – Ellie elhallgatott, és elgondolkodva nézett körül. Meglátott egy közelben heverő botot, úgyhogy feltápáskodott. – Ez megteszi – mondta, és odaadta a grófnak. – Segítsek felállni?

A férfi mohón mosolygott, és imbolygó járással indult meg a lány felé.

– Bármire hajlandó vagyok, hogy a karjában tartson, drága Miss Lyndon.

Ellie jól tudta, hogy fel kellene háborodnia, de a férfi olyan nagyon igyekezett elragadó lenni, és, vigye el az ördög, sikerrel is járt. Könnyedén. Nyilván ezért olyan sikeres a kéjenci pályafutása. A lány a férfi mellé állt, és a hóna alá nyúlt.

– Figyelmeztetem, nem vagyok valami gyengéd.

– Vajon miért nem lepődtem meg?

– Akkor háromra. Készen áll?

– Az attól függ, hogy...

– Egy, kettő... három! – Ellie nagyot nyögött, nekiveselkedett, és talpra állította a grófot. Nem volt könnyű feladat. Legalább húsz kilogrammal nehezebb lehetett nála a férfi, ráadásul reménytelenül részeg volt. Megbicsaklott a térde, úgyhogy Ellie épp csak megállta, hogy káromkodjon. Jó erősen megvetette a lábát, és megtartotta mindkettőjüket. Ekkor a gróf a másik irányba dőlt, úgyhogy a lánynak eléje kellett rohanni, nehogy elessen.

– Ez jó érzés – mormolta a férfi, amikor egymáshoz simult a mellkasuk.

- Lord Billington, meg kell kérnem, használja a botot!
- Azzal verjem el? – A jelek szerint ez a gondolat felkel-
tette a férfi érdeklődését.
- Azzal gyalogoljon! – csattant fel a lány. Szinte kiabált.
A férfi összerezzen a hangra, és a fejét csóválta.
- Igazán különös – motyogta. – Hihetetlenül erős ben-
nem a vágy, hogy megcsókoljam önt.
- Ellie ez egyszer szóhoz sem jutott.
- A férfi elgondolkodva rágcsálta az alsó ajkát.
- Lehet, hogy meg is teszem.
- Több sem kellett a lánynak – félreugrott, mire a férfi
ismét elterült a földön.
- Az isten szerelmére! – üvöltötte a gróf. – Ezt meg miért
csinálta?
- Hiszen meg akart csókolni!
- A férfi a fejét dörzsölgette, ugyanis alaposan beverte
a fatörzsbe.
- És ennyire rémisztő volt a gondolat?
- Ellie csak pislogott.
- Nem éppen rémisztő.
- Kérem, ne mondja, hogy visszataszító – morgott
a gróf. – Azt igazán nem bírnám elviselni.
- A lány mélyet sóhajtott, és felajánlotta békejobbát.
- Rémesen sajnálom, hogy elejtettem önt, mylord.
- Az arca ismét tükrözi a bánatot.
- Ellie-nek kedve lett volna nagyot toppantani, de erőt
vett magán.
- Ezúttal komolyan mondtam. Elfogadja a bocsánatké-
résemet?
- Úgy tűnik – vont a szemöldökét a gróf –, hogy
akár a testi épségem is veszélybe kerülhet, ha nem teszem.

– Hálátlan disznó – motyogta a lány. – Én csak bocsánatot szeretnék kérni.

– Én meg – felelte a férfi – el szeretném fogadni a bocsánatkérését.

Kezébe vette Ellie kesztyűs kezét. A lány felhúzta őt a földről, de amint biztosan állt rögtönzött botján, elhátrált tőle.

– Elkísérem Bellfieldbe – jelentette ki a lány. – Nincs olyan szörnyen messze. Onnan haza tud menni?

– A kocsimat a kocsmá előtt hagytam – felelte a gróf. A lány megköszönte a torkát.

– Hálás lennék, ha nemesi származásának megfelelően diszkréten viselkedne. Lehet, hogy vénkisasszony vagyok, de a jó hírnevemre akkor is gondolnom kell.

A férfi a szeme sarkából pillantott rá.

– Engem sajnos züllött alaknak tart a közvélekedés.

– Tudom.

– Az ön hírnevét feltehetőleg abban a percben aláástam, amikor önre feküdtem.

– Az ég áldja meg, hiszen lezuhant a fáról!

– Persze, persze, de ön akkor is fedetlen kezével érintette fedetlen bokámat.

– Nemes szándék vezérelt.

– Öszintén szólva én úgy éreztem, engem is nemes szándék vezet, amikor meg akartam csókolni önt, de ön sajnos nem értett egyet velem.

A lány szája elvékonyodott.

– Pontosan az ilyen pimasz megjegyzésekről beszélek. Tudom, hogy semmi okom rá, mégis érdekel, mit gondolnak rólam mások, és életem hátralévő részét itt kell leélnem.

– Valóban? – kérdezte a gróf. – Milyen szomorú!

– Ez nem mulatságos.

– Nem is tréfának szántam.

Ellie türelmetlenül sóhajtott.

– Szépen kérem, viselkedjen tiszteletreméltó módon, amikor Bellfieldbe érkezünk.

A férfi a botra támaszkodott, és udvariasan meghajolt.

– Sosem akarnék csalódást okozni egy hölgynek.

– Hagyja abba! – förmedt rá a lány, majd könnyökénél fogva kiegyenesítette a férfit. – Még a végén felborul!

– Nahát, Miss Lyndon, csak nem aggódik értem?

A felelet egy nem túlságosan hölgyhöz illő horkantás volt. Ellie ökölbe szorított kézzel indult a város felé. Charles mögötte bicegett, és egy pillanatra sem olvadt le az arcáról a mosoly. A lány azonban sokkal gyorsabban sétált nála, így a végén már annyira megnőtt köztük a távolság, hogy a gróf kénytelen volt a lány nevét kiáltani.

Ellie megfordult.

Charles megnyerőnek szánt mosollyal nézte.

– Sajnos képtelen vagyok lépést tartani önnel.

Esdeklően nyújtotta ki karját, és azonnal elveszítette az egyensúlyát. Ellie odasietett hozzá, és kiegyenesítette.

– Ön egy két lábon járó katasztrófa – mormogta, és nem vette le kezét a férfi könnyökéről.

– Egy két lábon bicegő katasztrófa – helyesbített a férfi.

– És nem tudok... – Szabad kezét szája elé emelte, és hangosat böfögött részegségében. – Nem tudok gyorsan bicegni.

A lány felsóhajtott.

– Jól van. Támaszkodjon a vállamra! Együtt csak eljutunk a városig.

Charles vigyorogva karolta át a lány vállát. Ellie alacsony volt, de erős, ezért a férfi úgy döntött, jobban is rátámaszkodhat. A lány megdermedt, és ismét hangosan sóhajtott.

Lassan megindultak a város felé. Charles egyre inkább Ellie-re támaszkodott, de nem tudta, vajon a ficam vagy a részegség okolható ezért. A lány egyszerre volt meleg, erős és puha. A grófot az sem érdekelte, hogyan keveredett ilyen kalamajkába. Mindenesetre megfogadta, hogy minden percét élvezni fogja, amíg tart. A lány melle minden lépésnél a férfi bordáihoz lapult, és a gróf számára bizony igen kellemes volt ez az érzés.

– Gyönyörű napunk van, nemde? – kérdezte, mert úgy gondolta, illendő volna beszélgetést kezdeményeznie.

– Igen – értett egyet Ellie, aki kissé megrogyott a gróf súlya alatt. – De már későre jár. Nem tudna valamivel gyorsabban lépkedni?

– Még én sem – gesztikulált szélesen Charles – vagyok olyan pimasz fráter, hogy bénának tettessem magam, csak hogy élvezhessem egy gyönyörű hölgy kitüntető figyelmét.

– Csak ne hadonásson! Még a végén elveszítjük az egyensúlyunkat.

Charlesnak valamiért, talán mert határozottan nem volt józan, nagyon tetszett, hogy a lány többes számban beszél. Volt valami ebben a Miss Lyndonban, ami miatt Charles örült, hogy a maga oldalán tudhatja. Nem mintha attól tartott volna, hogy szörnyű ellenség válna belőle, de lojálisnak, józannak és becsületesnek gondolta. Ráadásul rendkívüli humorérzékkel rendelkezett. Éppen olyan nő volt, amelyet minden férfi kívánna magának, ha támogatásra van szüksége.

Charles a lány felé fordította a fejét.

– Jó illata van – jelentette ki.

– Micsoda? – rikoltotta a lány.

Milyen szórakoztató ugratni őt! Vajon ezt is felvette már a lány pozitív tulajdonságainak listájára? Nagyszerű, ha az

ember olyanokkal veheti körül magát, akik nem bánják, ha incselkednek velük. Charles ártatlan képet vágott.

– Jó illata van – ismételte meg.

– Úriember nem mond ilyet egy hölgynek – közölte ki-mérten Ellie.

– Részeg vagyok – világosította fel a gróf egy vállrándítás kíséretében, és megbánásnak nyomát sem lehetett látni rajta. – Azt sem tudom, mit beszélek.

A lány gyanakodva szűkítette össze a szemét.

– Nekem az az érzésem, pontosan tudja.

– Nahát, Miss Lyndon, csak nem azzal vádolsz, hogy el akarom csábítani önt?

A férfi nem is hitte volna, hogy ez lehetséges, de Ellie még jobban elvörösödött. Charles minden vágya az volt, hogy láthassa, milyen színű a haja az óriási főkötő alatt. Szemöldöke szőke volt, és egészen komikus hatást keltett a vérvörös arcon.

– Ne forgassa ki a szavaimat!

– Ön egyedül is gyönyörűen kiforgatja a saját szavait, Miss Lyndon. – Mert a lány nem felelt, még hozzátette: – Ezt bóknak szántam.

A lány eltökélten lépkedett a földúton.

– Egészen zavarba ejt, mylord.

Charles elmosolyodott, és arra gondolt, micsoda móka zavarba ejteni Miss Eleanor Lyndont. Néhány percre elhallgatott, majd, amikor befordultak egy sarkon, azt kérdezte:

– Hamarosan odaérünk?

– Félúton talán már túl vagyunk. – Ellie hunyorogva kémlelte a horizontot, és észrevette, hogy a nap egyre gyorsabban süllyed. – Jaj, nekem! Nagyon későre jár. Papa a fejemet veszi.

– Apám sírjára esküszöm... – Charles szeretett volna komolyan beszélni, de ebben a pillanatban nagyot csuklott.

Ellie olyan gyorsan fordult felé, hogy orra a férfi vállának ütközött.

– Mégis miről beszél ön, mylord?

– Csak meg akartam... hukk... esküdni önnek, hogy én nem... hukk... szándékosan lassítom az előrehaladást.

A lány ajka megremegett.

– Nem tudom, miért hiszek önnek – mondta –, mégis hiszek.

– Talán, mert a bokám olyan színt öltött, mint egy túl-érett körte – viccelődött a gróf.

– Nem – felelte elgondolkodva a lány. – Azt hiszem, ön kedvesebb ember, mint amilyennek mutatja magát.

A férfi felnevetett.

– Én aztán a legkevésbé sem... hukk... vagyok kedves.

– Lefogadom, az összes alkalmazottját megjutalmazza karácsonykor.

A férfi – legnagyobb bosszúságára – elpirult.

– A-ha! – kiáltott diadalmasan a lány. – Tehát igazam volt!

– Attól lesznek lojálisak – motyogta a gróf.

– Attól lesz pénzük, hogy ajándékot vásároljanak a szetteiknek – jegyezte meg ellágyulva a lány.

A férfi felhorkantott, és elfordította a fejét.

– Gyönyörű ez a naplemente, nemde, Miss Lyndon?

– Ügyetlen témaváltás – jegyezte meg a lány tudálékos mosollyal az arcán –, de valóban igazán szép.

– Lenyűgöző – folytatta a férfi –, milyen sok színből áll össze. Narancsból, rózsá- és barackszínből. És ott még egy lehetlenyi sáfránysárgát is látok. – Délnyugat felé bö-

kött. – Az egészben az a legcsodálatosabb, hogy a holnapi egészen másmilyen lesz.

– Ön művész? – kérdezte Ellie.

– Nem – felelte a férfi. – Csak szeretem a naplementét.

– Bellfield már csak egy kőhajításnyira van – jelentette ki a lány.

– Valóban?

– Csak nem csalódott?

– Nem sok kedvem van hazamenni – mondta a gróf. Felsőhajtott, és arra gondolt, mi vár rá otthon. Egy halom kő, ebből áll Wycombe Abbey. Ráadásul egy vagyomba kerül fenntartani ezt a halom követ, a vagyon pedig nem egészen egy hónap múlva elfolyik az ujja közt, hála minden lében kanál apjának.

Az ember azt hihette volna, George Wycombe szorítása a pénzeszsák száján a halálával némileg enyhülni fog, de nem, még a síron túlról is megtalálta a módját, hogy alaposan megszorongassa fia nyakát. Charles némán káromkodott, amikor ráébredt, milyen érzékletes is ez a kép. Valóban úgy érezte magát, mint akit fojtogatnak.

Pontosan tizenöt nap volt hátra a harmincadik születésnapjáig. Pontosan tizenöt nap volt hátra addig, hogy örökségét az utolsó pennyig elveszítse. Hacsak...

Miss Lyndon köhögött, és kidörzsölt szeméből egy poriszemet. Charles újult érdeklődéssel figyelte őt.

Hacsak – gondolta lassan, mert nem szerette volna, ha még mindig kissé kaptos agya a legkisebb részlet fölött is elsiklik –, hacsak ebben a tizenöt napban nem sikerül feleséget kerítenie magának.

Miss Lyndon Bellfield főutcájára irányította, és dél felé mutatott.

– A kocsmá már idelátszik. A kocsját azonban nem látom. A kocsmá mögött áll?

Milyen szép hangja van, gondolta Charles. Szép a hangja, szép az esze, szép a szellemessége, és... – noha továbbra sem lehet tudni, milyen színű a haja – szép a szemöldöke is. És milyen jó érzés, ahogy hozzásimul!

A gróf a torkát köszörülte.

– Miss Lyndon!

– Azt ne mondja, hogy elveszítette a kocsját!

– Miss Lyndon, nagyon fontos megbeszélőnk van.

– Rosszabbodott a bokája állapota? Tudtam, hogy rossz ötlet terhelni, de elképzelésem sem volt, másként hogyan juttassam el a városig. De egy kis jég...

– Miss Lyndon! – förmedt rá a férfi.

Ellie ettől aztán azonnal elhallgatott.

– Mit gondol, lehetne szó arról, hogy... – Charles köhintett. Nagyon szeretett volna most józan lenni, mert úgy sejtette, szókincse lényegesen nagyobb, amikor nincs becsicscentve.

– Lord Billington? – szólította Ellie aggodalmas kifejezéssel az arcán.

A gróf a végén csak kibökte.

– Mit gondol, lehetne szó arról, hogy hozzám jöjjön feleségül?